

Ἐκεῖνος ἐπανάλαβε τὴν πρὸς τὴν Λαί-
δην Ζάνετ ἀπάντησίν του.

— Σὺς τὸ εἶπον ἤδη, ἀνέκραξεν. Ἐν-
νοῶ τὰς μετὰ τοῦ Ἰουλίου Γκράϋ ἐπι-
στευτικὰς σχέσεις σας, ἀς δὲν δύναμαι
ποσῶς νὰ ἐξηγήσω.

Ζωηρὰ ἐρυθρότης ἐχρωμάτισε τὰς πα-
ρειὰς τῆς Μέρσης, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξ-
ήστραψαν.

— Ἀς μὴ ἐπανεέλθωμεν πλέον εἰς τὸ
θέμα τοῦτο! ἀνέκραξεν ἡδὴ καὶ αὕτη μετ'
ἀποτόμου ἐκρήξεως ἀπογοητεύσεως, διὰ
τοὺς οἰκτιρμούς τοῦ Θεοῦ, μὴ μὲ ἐξωθήτε
νὰ αἰσθανθῶ εἰς παρομοίας στιγμὰς περι-
φρόνησιν πρὸς ὑμᾶς.

Ἡ παραφορὰ τοῦ Ὁρατίου εὗρεν εἰς
τὴν ἐπικλήσιν ταύτην πρὸς τὰ εὐγενέ-
στερα αἰσθήματά του νέον λόγον ὅπως
ἐπιμείνη ἀποτομώτερον ἢ ἄλλοτε.

— Ἐγὼ ἀξίω νὰ ἐπανεέλθω εἰς τὸ θέμα
τοῦτο, εἶπεν.

Ἡ Μέρση εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ὑποστῇ
τὰ πάντα παρ' αὐτοῦ... ὡς δίκαιον ἐξι-
λασμόν τῆς ἀπάτης, ἧς ἐγένετο ἐνοχος.

Ἀλλ' ἦτο καὶ πολὺ διὰ τὸν Ζωηρὸν
καὶ εὐφλεκτον χαρακτήρα τῆς νὰ ὑπο-
μείνη ἀπχθὲς καὶ τὴν κακεντρέχειαν τῶν
ἀναξίων τούτων ὑπονοίων του, ἀκριβῶς
καθ' ἣν στιγμὴν αἱ πρῶται λέξεις τῆς ἐξ-
ομολογήσεώς τῆς διεξέφευγον τῶν τρε-
μόντων χειλέων τῆς.

Ἡγέρθη συνεπῶς καὶ τὸν προσέβλεψε
κατὰ πρόσωπον.

— Ἀρνοῦμαι νὰ ταπεινωθῶ καὶ νὰ τα-
πεινώσω καὶ τὸν κύριον Ἰούλιον Γκράϋ,
ἀποκρινομένη εἰς ὑμᾶς ἐπὶ παρομοίας ἐ-
ρωτήσεως, εἶπε.

— Σκεφθῆτε καλῶς τί πράττετε, ἀν-
τεῖπε πεισμένως ὁ νεαρὸς μνηστήρ τῆς.
Συμβουλευθῆτε φρονιμωτέρας σκέψεις, ἐν
ὧσφ δὲν εἶνε ἀκόμη πολὺ ἀργά!

— Τὴν ἀπάντησίν μου τὴν ἡκούσατε.

Οἱ ἀποφασιστικοὶ οὗτοι λόγοι, ἡ ὑπε-
ρήφανος αὕτη ἀντίστασις, τὸν κατέστησαν
μανιώδη.

Λαβὼν αὐτὴν ἀποτόμως ἀπὸ τοῦ βρα-
χίονος :

— Εἶσθε δολερὰ ὡς ἄδης! Τὸ πᾶν ἐτε-
λείωσε μετὰ ὑμῶν καὶ ἐμοῦ.

Αἱ κραυγαὶ καὶ αἱ ἀπειλαὶ τοῦ ἀντή-
χσαν καὶ διὰ μέσου τῆς κλειστῆς θύρας
μέχρι τῆς αἰθούσης τοῦ ἐστιατορίου, ἡ
θύρα τῆς ὁποίας αἰφνιδίως ἀνοίχθη καὶ
εἰσῆλθεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην ὁ Ἰού-
λιος.

Δὲν εἶχεν ἔτι οὗτος προχωρήσει κατὰ
δύο βήματα, ὅτε ἐκρούσθη καὶ ἡ ἐτέρα
θύρα, ἡ φέρουσα εἰς τὸν διάδρομον, καὶ
ἐνεφκνίσθη θεράπων κρατῶν τηλεγράφημα
εἰς χεῖρας.

Ἡ Μέρση πρώτη παρετήρησεν αὐτό.

Ἦτο ἡ ἀπάντησις τῆς Προϊσταμένης
τοῦ Ἀσύλου ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς, τὴν ὁ-
ποίαν αὕτη εἶχεν ἀποστείλει εἰς ἐκεῖνην.

— Μήπως εἶνε διὰ τὸν κύριον Ἰούλιον
Γκράϋ;

— Μάλιστα, δεσποινίς.

— Δότε τὴν.

Καὶ ἔκαμε σημεῖον εἰς τὸν θεράποντα

νὰ ἀπασυρθῇ, ἀφοῦ, λαβοῦσα παρὰ τού-
του τὸ τηλεγράφημα, ἐνεχείρισεν αὐτὸ
εἰς τὸν Ἰούλιον.

— Διευθύνεται πρὸς ὑμᾶς κατὰ πα-
ράκλησίν μου, τῷ εἶπε. Θ' ἀναγνωρίσετε
τὸ ὄνομα τοῦ προσώπου ὅπερ ἀπέστειλε
τὸ τηλεγράφημα καὶ θὰ εὑρήτε ἐν αὐτῷ
παραγγελίαν τινὰ δι' ἐμέ.

Ὁ Ὁράτιος ὤρμησε πρὶν ἢ ὁ Ἰούλιος
ἀποσφραγίσῃ τὸ τηλεγράφημα.

— Ἰδοὺ καὶ ἄλλη μυστηριώδης συνεν-
νόησις ἰδιαίτερα μεταξύ σας!... εἶπε.
Δότε μοι τὸ τηλεγράφημα τοῦτο.

Ὁ Ἰούλιος τὸν ἠτένισε μετ' ἀπαθείας
καὶ ἀταραξίας, πλήρους περιφρονήσεως.

— Διευθύνεται πρὸς ἐμέ, τῷ εἶπεν ἀ-
πλῶς καὶ ξηρῶς, ἀποσφραγίζων τὸν φά-
κελλον.

Τὸ τηλεγράφημα περιεῖχε τὰ ἑξῆς :

«Ἐνδιαφέρομαι ὑπὲρ αὐτῆς τόσοσφ Ζωηρῶς, ὅσον καὶ
ὑμεῖς. Εἶπατε πρὸς αὐτὴν ὅτι ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστο-
λὴν τῆς καὶ ὅτι θὰ τὴν δεχθῶ ἐν τῷ Ἀσύλῳ, ὅπως
ἄλλοτε, ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας. Ἐχω ἐργασίαν τινὰ
ἀπὸφῃ αὐτοῦ περίξ καὶ θὰ ἔλθω ἡ ἰδία νὰ τὴν παρα-
λάβω ἀπὸ τοῦ μεγάρου τῆς Λαίδης Ζάνετ Ρόϋ.»

Τὸ ἄγγελμα ἐξήγει αὐτὸ ἑαυτό.

Ἐκουσίως ἡ Μέρση εἶχε συμπληρώσει
τελείως τὸν ἐξιλασμόν τῆς.

Ὅλως αὐτορμητῶς ἐπέστρεφεν εἰς τὸ
μαρτύριον τῆς παλαιᾶς τῆς ζωῆς!

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΟΝΗΣ

LOUIS JOURDAN

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΞ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ

Ρωμαϊκὸν διήγημα.

[Συνέχεια]

«Καὶ ἐγὼ ἐπίσης εἶμαι καλλιτέχνης,
ἐφέλλισεν εἶμαι μέγας καλλιτέχνης! Ὁ
Εὐμορφος ἐτραγώδησεν, ἐγὼ θὰ χορεύσω.
Ὁ Ἡλιογάβαλος τότε, ἀφοῦ θαυμάσῃ τὴν
χάριν τῶν βημάτων μου, θὰ τιμήσῃ καὶ
θὰ ἀνταμείψῃ τὴν εὐφυίαν μου. Προσέ-
ξατε, πολῖται καὶ δέσποιναί, θὰ χειροκρο-
τήσητε κατόπιν!»

Ταῦτα εἰπὼν ἐκύκλωσε τοὺς βραχίονας·
οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἡμικλεισθήσαν, ἐνῶ τὸ
στόμα αὐτοῦ ἠνοίγετο ὅπως μειδίασῃ, καὶ
ὤρμησε κλονούμενος ἔνθεν κἀκεῖθεν. Εἰς
μάτην προσεπάθει νὰ δώσῃ εἰς τὰ βήματά
του ρυθμόν καὶ μέτρον ὁ μαθητὴς τῆς
Τερψιχόρης ἐπήδα ὡς ἡμιονηλάτης.

Αἱ γυναῖκες καὶ οἱ αὐλικοί, μόλις συγ-
κρατούμενοι ἠτένιζον τὸν αὐτοκράτορα
ἵνα ἴδωσιν οἷαν ἐντύπων εἰς ἐπρόξενον αὐτῷ
τὸ θέαμα ἐκεῖνο.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἀνατραπείς ἐπὶ τῆς κλί-
νης τοῦ ἐκυλίετο γελῶν. Πάντες τότε ἐ-
μιμήθησαν αὐτὸν καὶ αὐτοὶ ἔτι οἱ δοῦλοι
καὶ αἱ μαῦραι, αἱ φέρουσαι τὰς δάδας.

Ὁ Ἄριστος συγκεκινημένος ἐξελάμ-
βανε τὴν τοιαύτην ἔκφρασιν τῆς χαρᾶς
ὡς μαρτυρίαν θριάμβου καὶ θαυμασμοῦ.
Ὑπερήφανος διὰ τοῦτο ἐλάμβανε στάσεις
πραδόχους καὶ ἐμόρφζε, τὸ δὲ πρόσω-
πόν του, ὅπερ ἐθεώρει περικαλλές, ἦν εἰ-
δεχθὲς ἐκ τῆς μέθης. Τοῦτο ὅμως δὲν δι-

ήρκεσεν ἐπὶ πολὺ. Ὁ χορευτὴς ἐν ἀτά-
κτῃ ἄλματι ἀπώλεσε τὴν ἰσορροπίαν καὶ
ἐκυλίσθη πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ἡλιογαβά-
λου. Παρέσυρε δὲ ἐν τῇ πτώσει τοῦ τρα-
πέζαν πλήρη ἐδεσμάτων καὶ ἐπιτραπέζιων
σκευῶν. Ὅτε οἱ δοῦλοι ἐβοήθησαν αὐτὸν
ν' ἀνεγερθῇ, τὸ πρόσωπόν του ἦν αἰμό-
φυρτον, ἡ δὲ λευκὴ ἐσθὴς αὐτοῦ ἐρρυπω-
μένη.

Τοῦτο ἰδὼν ὁ Καῖσαρ ἐπαύσατο γελῶν·
οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀπήστραψαν ἀπαίσίως
καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ συνεστάλη. Εἶτα
δεικνύων τὸν εὐνοούμενόν του εἶπεν :

«Ἡττήθη» εἰς ἡμᾶς ἀπόκειται νὰ ἀ-
ποφασίσωμεν, καθάπερ διὰ τὸν ἠτῶμε-
νον παλαιστήν, ἂν πρέπη νὰ ζήσῃ ἢ ν' ἀ-
ποθάνῃ!»

Τὰς λέξεις ταύτας ἀκούσας ὁ Ἄριστος
ἀνύψωσε πρὸς τὸν αὐτοκράτορα τοὺς ὀ-
φθαλμούς πλήρεις ἐκπλήξεως καὶ τρόμου.
Εἰδὼν ὅτι τὰ χεῖλη αὐτοῦ ἔτρεμον καὶ
εἶχον κατασταθῇ λευκά, ἠννόησεν ὅτι ὁ
Ἡλιογάβαλος ἦν ἔξω φρενῶν.

Ὁ Καῖσαρ ἀνύψωσε τὸν βραχίονα καὶ
τὴν κίνησιν ταύτην ἐμιμήθησαν οἱ αὐλι-
κοί. Παρῆλθε στιγμὴ προσδοκίας, καθ' ἣν
ὁ Ἄριστος ἤθελε νὰ ζητήσῃ χάριν, ἀλλ' ἡ
γλῶσσα αὐτοῦ παρέλυσεν καὶ εἰς τὸ πρό-
σωπόν του ἐξεδηλώθη φοβερὰ ὀδύνη. Οἱ
ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐπλανῶντο τῆδε κἀκεῖσε
βλοσυροὶ καὶ ἰκετευτικοί. Ὁ αὐτοκράτωρ
κατεβίβασεν τὸν δάκτυλον καὶ πάντες οἱ
αὐλικοὶ ἔπραξαν τὸ αὐτό. Ὁ Ἄριστος
κατεδικάσθη εἰς θάνατον.

Ταῦτα πάντα ἐγένοντο ἐν βαθείᾳ σι-
γῇ, οὐδεὶς δ' ἐτόλμα νὰ ζητήσῃ χάριν διὰ
τὸν ἀτυχῆ χορευτὴν, καίτοι πολλοὶ κατε-
λήφθησάν ὑπὸ οἴκτου δι' αὐτόν.

Φωνὴ ἤρμος καὶ φιλία ἠκούσθη :

«Φίλε, ἔλεγεν, ἡ θρησκεία τοῦ Ἡλίου
ἀπαιτεῖ ἐνίοτε αἱματηρὰς θυσίας. Ἡ θέ-
λησις αὕτη μοι εἶναι σκληρά, δὲν δύνα-
μαι ὅμως νὰ μὴ ὑπακούσω εἰς ἐκεῖνον,
τοῦ ὁποίου εἶμαι ἱερεὺς. Δὲν ἔχεις τι νὰ
μοι εἴπῃς πρὶν ἢ ἀπέλθῃς τοῦ βίου;»

Ὁ Ἄριστος ἔτρεμε καὶ οἱ πόδες αὐ-
τοῦ ἐκλονίζοντο· δύο νεανίαι ἐστήριζον
αὐτόν. Κατέβαλεν ὑψίστην προσπάθειαν
ἵνα ὀμιλήσῃ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ στόματός του
ἀνὰρθροι μόνον ἤχοι ἠκούσθησαν. Αἰφνης
τὸ μέτωπόν του κατέστη πορφυροῦν καὶ
αἱ φλέβες τοῦ τραχήλου τοῦ ἐξογκώθη-
σαν.

«Ἐσο εὐσπλαγχνός! ἀνέκραξε, σύγ-
γνωθι!» καὶ ἐγονυπέτησεν.

Ὁ Ἡλιογάβαλος ἐφάνη συγκινηθεὶς.

«Πρὸ τριῶν ἐτῶν, εἶπεν, αἱ ὑπηρεσίαι
σου μοι ἦσαν εὐχάριστοι καὶ πολύτιμοι.
Δὲν θέλω νὰ εἴπῃ τις ὅτι ὁ Καῖσαρ εἶναι
ἀγνώμων καὶ φίλος ἐπιλήτμων. Θὰ σοὶ
παράσχω λοιπὸν χάριν, ἥτις θὰ ἐξαγάγῃ
τῆς πλάνης, ἐκεῖνους, οἵτινες κρίνοντές
με χωρὶς νὰ μὲ ἐννοῶσι, δὲν γνωρίζουσι
νὰ ἐκτιμῶσι τὴν μεγαλοψυχίαν καὶ τὴν
φιλανθρωπίαν μου.»

Ταῦτα λέγων εἶχε τὸ ὕψος μεγάλου
καὶ ἐπιβλητικόν. Πάντες οἱ παριστάμενοι
ἐψιθύριζον τὰς λέξεις : *θεός, μέγας.*

Ὁ Ἄριστος ἐμψυχωθεὶς ἐκ τῶν λόγων

τούτων, ἤλπισεν, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του ἐπληρώθησαν δακρύων.

Ὁ Καῖσαρ ἐξηκολούθησεν :

«Ὁ βίος, Ἀριστε, εἶναι ἐφήμερος· εἶναι ταλαντευομένη φλόξ, ἣν ἡ ἐλαχίστη πνοὴ δύναται νὰ σβέσῃ. Ὁ θάνατος εἶναι πάντοτε πλησίον ἡμῶν, συνοδεύων ἡμᾶς εἰς τὰς τέρψεις καὶ τὰ λουτρά· τρέχει ὅπισθεν ἡμῶν εἰς τὸ πεδίον τοῦ Ἀρεως· ἀκολουθεῖ ἡμᾶς καὶ μέχρι τῶν νῶν τῶν θεῶν ἐπισκοπῶν τὰς κινήσεις ἡμῶν, καὶ ἔτοιμος νὰ μᾶς καταλάβῃ ἂν στρέψωμεν τὴν κεφαλὴν.

«Ἡ ποταπὴ τῶν ἀνθρώπων ἀγέλη ὀλίγον φροντίζει τίνι τρόπῳ θὰ ὑποκύψῃ εἰς τὸν θάνατον, ἀλλ' ὁ Ἡλιογάβαλος δὲν πρέπει ν' ἀποθάνῃ ἀναξίως καὶ χυδαίως. Τὰ πάντα προεῖδον τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἡ ψυχὴ μου θὰ πετάξῃ ὑψηλότερον τῶν νεφῶν μέχρι τοῦ ἀναμένοντός με πατρός, θὰ τῇ δώσω διέξοδον ἄξιαν αὐτῆς· τὰ λεπτοφυῆ μου μέλη δὲν θὰ συληθῶσι, τὰ δὲ τραύματα αὐτῶν θὰ ᾧσι πολῦτιμα! Θὰ κρίνητε ἀμέσως.»

Εἶπε λέξεις τινὰς χαμηλῇ τῇ φωνῇ εἰς τινὰ δοῦλον, ὅστις ἀπῆλθε τῆς αἰθούσης καὶ ἐπανῆλθε ταχέως κομίζων ἐπὶ τινος δίσκου, κεκοσμημένου διὰ μαργάρου, στίλβοντά τινὰ ἀντικείμενα, ὅμοια πρὸς κοσμήματα. Ὁ αὐτοκράτωρ ἐθεώρησεν αὐτὰ συμπαθῶς, μετ' ὃ ἔφερε τὴν χεῖρα, ἥτις ἐβυθίσθη κατὰ τὸ ἥμισυ εἰς τοὺς πολυτίμους λίθους. Εἶδον τότε ὅτι οἱ μαργαρίται οὗτοι ἐκόσμουσαν βρόχους ἐκ μετάξης, μετ' ὀλίγον δὲ ἐφάνη μικρὸν ἐγχειρίδιον, ἔχον τὴν λαβὴν λελαξευμένην καὶ τὴν χρυστὴν λεπίδα ἀπολήγουσαν εἰς αἰχμήν, ἥτις ἔφερε αἰχμηρὸν ἀδάμαντα.

«Ἀναλογίσθητε, ἀνέκραξε, λαμβάνων τὸ ἐγχειρίδιον καὶ τοὺς βρόχους καὶ δεικνύων αὐτὰ εἰς τοὺς συνδαιτυμῶνας, ἀναλογίσθητε ἂν ἡ ἐμὴ θεία σὰρξ δύναται νὰ προσβληθῇ ὑπὸ τῶν μεγαλοπρεπῶν τούτων ἀντικειμένων; Ν' ἀποθάνῃ τις τοιοῦτοτρόπως εἶναι ἡδονή. Τί λέγεις, Ἀριστε; Θὰ ἦμαι ἄξιος νὰ κληθῶ πρότυπον φίλου, ἂν ἀφοῦ σὲ ἐδέχθην νὰ μερισθῇς τὰς τέρψεις τῆς ὑπάρξεώς μου, σὲ προσκαλῶ ν' ἀπολαύσῃς τὴν ἡδυτάτην, ἃς ἐπιφυλάττω διὰ τὴν τελευταίην μου. Ἰδοὺ ἡ χάρις, ἣν σοὶ παρέχω!»

Ὁ Ἀριστος ἤρξατο πάλιν κλαίων ἀπελπισ. Ἐσκέφθη νὰ δραπετεύσῃ, εἶδεν ὅμως ὅτι φύλακες εἰσῆρχοντο συνοδεύοντες τρία πρόσωπα, ὧν ἡ θέα ἐπροξένησε ῥίγος εἰς τοὺς συνδαιτυμῶνας καὶ κατεκραύνησεν ἐκ τοῦ θένους τὸν καταδικασθέντα.

Καὶ ἐν τούτοις ὁποῖον θέαμα ἦν ἰκκνὸν νὰ τέρψῃ πλειότερον τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ νὰ διεγείρῃ ἡδύτερον τὰς ψυχὰς! τρεῖς νεαραὶ κοραεῖδες προσχώρησαν κρατοῦμεναι διὰ τῶν χειρῶν. Ὑψηλαὶ καὶ λευκαί, καθάπερ αὐτὴ ἡ Φαῦστα, ἦσαν περικαλλεῖς τὴν μορφήν ὡς χάριτες καὶ ἰσχυραὶ ὡς αἱ νύμφαι τῆς Ἀρτέμιδος. Δύο μακροὶ πλόκαμοι ἐκρέμαντο ἐπὶ τῆς ράχews αὐτῶν, πλόκαμοι ξανθοὶ ὡς ὁ χρυσὸς τῶν περιδεραιῶν, ἅτινα εἰς τὸν

τράχηλον αὐτῶν ἔφερον καὶ τῶν κρίκων, οὓς εἰς τοὺς βραχίονας ἐφόρουν. Πολυτελὴ κράταλα, κρεμάμενα ἀπὸ τῶν ὧτων αὐτῶν, παρήγον ἤχον ἐλαφρὸν καὶ ἡδύν.

Ὁ αὐτοκράτωρ, προκισθανόμενος ὅτι τραγικῶς θ' ἀπέθνησκε καὶ μὴ θέλων νὰ πέσῃ ζῶν εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν του, εἶχεν ὀρίσει αὐτὰς ὅπως τῷ παρέξωσι θάνατον ἀσφαλῆ καὶ ταχύ· ὑπὸ τὰς πλήξεις καὶ εἰς τοὺς βραχίονας ἐκείνων ἤθελε νὰ ἐκπνεύσῃ. Ἐν τούτοις, μέχρις οὗ ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς τελευταίας τοῦ αὐτοκράτορος, αἱ χεῖρες τῶν κορασιδων ἐκείνων δὲν ἔμενον ἀργαί· οἱ ἐν τῷ παλατίῳ ἀφηγοῦντο κρυφίως τὰς μυστηριώδεις θανατικὰς ἐκτελέσεις, εἰς ἃς αὐταὶ ἐξησκούντο εἰς τὸ ἔργον τοῦ δημίου.

Ὁ Ἀριστος κάλλιον παντὸς ἄλλου ἐγνώριζε ταῦτα. Μὴ δὲν εἶχεν ἐνθαρρύνει καὶ χειροκροτήσει αὐτὰς εἰς τὴν αἰματηρὰν αὐτὴν ἀσκήσιν; Διὰ τοῦτο, ἐνῶ ὁ Ἡλιογάβαλος ἐνευσεν αὐταῖς νὰ πλησιάσωσι τὸν Ἀριστον, ἐκεῖνος ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ οἱ ὀδόντες αὐτοῦ συνεκρούσθησαν.

Πάντες ἐσίγων προσέχοντες εἰς τὰς περιπετείας τοῦ δράματος, οὕτινος προέβλεπον τὴν θλιθερὰν ἐξέλιξιν. Ἡ ἐν μέσῳ ἐορτῆς ἐμφάνισις ἐκείνων, ἃς ὁ αὐτοκράτωρ ἐκάλει προσφιλεῖς αὐτῷ Εὐμενίδας, ἦν προάγγελος μαρτυρίου καὶ θανάτου.

Ἐπωφελούμενος τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ὁ Εὐμορφος εἶπε λέξεις τινὰς εἰς τὸ οὖς τῆς Φαύστας: «Θάρρος! ὁ Παῦλος θὰ σᾶς σώσῃ. Ὁ Οὐλίπιανὸς καὶ ὁ Κάσσιος βοηθοῦσιν αὐτόν. Εἶμαι ἐνταῦθα ἵνα ἐπαγρυπνῶ ἐφ' ὑμῶν!»

«ὦ! πόσον τότε ἡ σύζυγος τοῦ Ἀρικούου κατηράτο τὴν καλλονὴν καὶ τὴν φιλαρέσκειαν αὐτῆς. Ἐν τῷ τρόμῳ αὐτῆς ἠύχετο νὰ ἦναι ἀφανὴς καὶ περιπεφρονημένη γυνή, δούλη ἐκτελοῦσα τὰ μᾶλλον ἐπιμοχθα ἔργα.

Ὁ Ἡλιογάβαλος ἐφάνετο ἔμπλεως χαρᾶς, διότι διπλῇ εὐχαρίστησις ἀνέμενεν αὐτόν. Τὸ βλέμμα ἔφερεν ἀπὸ τοῦ Ἀρίστου εἰς τὴν Φαύσταν, ἀπὸ ἐκείνου, ὃν παρέδιδεν εἰς τοὺς δημίους εἰς ἐκείνην, ἣν ὁ Ἐρως τῷ παρέδιδεν. Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐφάνετο ἀπολαμβάνων ἐκ τῶν προτέρων πασῶν τῶν ἡδονῶν, ἃς παρεῖχον αὐτῷ τὰ σκληρὰ καὶ ἐκλελυμένα αὐτοῦ ἐνστικτα. Τέλος ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ τὸ σημεῖον τῶν πρώτων αὐτοῦ ἀπολαύσεων.

Τὸ σημεῖον ἠννοήθη. Δύο τῶν κορασιδων ἔλαβον τὸν χορευτὴν ἀπὸ τῶν βραχιόνων· ἡ τρίτη ἔστη πρὸ αὐτοῦ κρατοῦσα τὸ ἐγχειρίδιον καὶ τοὺς ἐκ μετάξης βρόχους, ἅτινα παρουσίαζεν ἐναλλάξ τῷ Ἀρίστῳ.

«Πρέπει ν' ἀποφασίσῃς, εἶπεν αὕτη, ἡ στιγμή ἦλθεν. Ἐκλεξὸν λοιπὸν!»

Ταῦτα εἶπε δι' ἡδίας φωνῆς ὡς εἰ ἐκάλει αὐτόν νὰ δεχθῇ δῶρόν τι. Τὰ χεῖλη αὐτῆς ἐμειδίων καὶ ἔκφρασις τρυφερότητος ἔλαμπεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς.

[Ἐπετα συνέχεια].

TONY.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάρι των ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ἐαδὴ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 44) Δρ. 6 [6.60]

«Τὸ Τριακοσιᾶδραχμον» Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου..... λεπτ. 50 [60]

«Παλαιαὶ Ἀμαρτίαι» λυρικὴ συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου..... Λεπτ. 60 [70]

«Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τῶμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)

«Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γονζαλὲς..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βικτωρος Οὐγγώ, μετὰφρασις Ἰ. Καρασούσα τόμοι 2)..... Δρ. 4 (4,30)

«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιο: Πανίνης», μυθιστορία εὐραβουθεν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δραχ. 2 [2,20]

«Ἰπατία», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2]..... Δρ. 4 [4,20]

«Κωμῳδαί» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]

«Ὁ Γονζάλδης Κορδούβιος ἡ ἡ Γρανάδα ἀνακτιθεῖσα» μυθιστορία..... Δρ. 1,50 [1,70]

«Ἀνθρωπος τοῦ Κότμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου..... Δρ. 2 [2,20]

«Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροσφερίου, μετὰφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμοι 2] Δρ. 5 [5,50]

«Αἰγυπία Βασιλοποιία» μυθιστορία ἱστορικὴ, ὑπὸ Γεωργίου Ἐβερς, μετὰφρασις ὑπὸ Ε. Γαλά η, Ἰ. Κ. Δελιγιάννη καὶ Στ. Στρέιτ (τόμοι τρεῖς)..... Δρ. 5,50 [6]

«Ἡ Νὰζία Μαριάνθη» μυθιστορία πρωτότυπον..... Δρ. 1,30 (1,50)

«Περὶδεία τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας» μυθιστορία Ἰουλοῦ Βέρν..... Δρ. 1,70 (2)

«Ὁ Ἀρχων τοῦ Κόσμου», μυθιστορία εἰς 6 τόμους..... Δρ. 8 (9)

«Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπηίας» μετὰφρασις Γ. Κ. Ζαλακώστα..... Δρ. 4 (4,50)

«Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀββᾶ» μυθ. Δρ. 150 (160)

«Τυχαιὸν Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου..... Δρ. 1 (1,10)

«Τὰ Ἰπερῶα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccone..... Δρ. 4 (4,20)

«Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ» καὶ «Ἡ ἀνυμφος μήτηρ» (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία Α. Matthey (Arthur Arnold) Δρ. 3,50 (4)

«Τὸ φρούριον τοῦ Καρρόου» καὶ τὸ «ἄνθος τῆς Ἀλόης» (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία Ἰ. Φ. Σμίθ. Δρ. 3,25 (3,75)

«Ὁ Ἀδικηθεὶς Ρογῆρις», μυθιστορία Ἰουλοῦ Μαρῶ, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, Δραχ. 3 (3,40)

«Ἀττικαὶ Νύκτες». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλειάδου..... Δρ. 2 (2,20)

«Ἐλπίκη» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου..... Δρ. 5 (5,30)

«Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ..... Δρ. 5 (5,30)

«Ὁ Ἀγνωστος τῆς Βελλεβίζης», μυθιστορία Π. Ζακὸν..... Δρ. 2,50 (2,70)

«Ὁ Ἰπότης Μάτος», μυθιστορία Ponson de Terrail..... Δραχ. 2,50 (2,70)

«Ἡ διδασκάλισσα», μυθιστορία Εὐγενείου Σίη..... Δραχ. 3 (3,20)

«Τὰ χάλια μας», κωμῳδία Π. Λαζαρίδου ἡθοποιού..... λ. 70 (80)

«Ἡ Ἀδελφούλα», μυθιστορία Ε. Μαλῶ (τόμοι 2)..... Δρ. 2,50 (2,80)

«Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλευτάρτου», μυθιστορία Pierre Zaccone (τόμοι δύο)..... Δρ. 3 (3,30)

«Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία Η. Emille Chevalier..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Ἑθνικαὶ εἰκόνας», ποιήσεις ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλλη..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδίας μου», λυρικὴ Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]